

v roce 1987, neuměl jsem hrát na žádný hudební nástroj a neměl jsem o tom nejmenší ponětí. Neměl jsem talent a cit pro muziku. Neměl jsem v tomto ohledu nic, na čem bych to postavil. Prostě jen takové to plácnutí, hele kluci pojďte, založíme kapelu a budeme slavní. Měl jsem jen tu mlhavou vizi. Sen, který si člověk po probuzení chce vybavit, ale nejde to.

Proč jsem to tedy vyslovil? Co změnilo můj život?

Potřeboval jsem vnuknutí nebo inspiraci. Někde v mém nitru se sice drala na povrch podvědomá touha vymanit se z průměrnosti. Ale vítězila spíš frustrace z vlastní nedokonalosti, z toho, že vlastně nic neumím pořádně. Nic, co by někdo jiný doopravdy ocenil. Pominu-li hovadiny, že jsem uměl opravdu skvěle krknout na přání. Kámoši se smějí jak pomínutí, ale holku na to nesbalíš. Pokud nejsi hovado. A to já nebyl. Asi jsem i chtěl být tak trochu hovado, rozuměj v dnešním slangu „cool týpek“, co ho všichni obdivují. Neumím to dnes ani tehdy.

Ta inspirace byla jednoduchá a o to víc ve mně zakořenila.

Stalo se to na bramborové brigádě. Starší ročníky vědí, mladší asi nevěřicně kroutí hlavou, co je to za nesmyslné slovní spojení. Dnes jsou to sezónní pracovníci převážně cizích státních příslušností na východ od nás, kteří se postarají o to, aby brambory byly sklizeny z polí, spíš je však nahrazují automatizované stroje. Je to dřina, a to nikdo moc nechce, za málo peněz, dělat. Nicméně je to škoda. V současnosti se na brigády v rámci školy nejezdí, rozhodně ne povinně. No, a protože to není povinné, nestanou se mnohé věci, které se kdysi staly. Třeba že se na bramborové brigádě založila kapela.

V druhém ročníku gymnázia nám bylo maximálně šestnáct (některým), většinou méně. Mohli jsme pracovat jen šest hodin denně, ale stačilo! Po dvou týdnech jsme toho měli dost. Bylo tedy docela dost volného času a tam někde si myslím, že to přišlo. To vnuknutí.

Pamatuji si útržky různých ptákovin, co jsme dělali. No a pak detailně tu, kterou jsme si zvčnili na Lacův fotoaparát. Díky těm fotkám si to všichni víc pamatujeme. Fotili jsme se s kytarami, běžnými španělkami, ale ty pózy na fotkách byly stylizovány rockově. A v tom okamžiku to přišlo.

„Tuňo, ukaž mi, jak mám dát ty prsty na struny, aby to vypadalo, že něco hraju. Jako nějakou vypalovačku!“

No a Tuňa neboli Michal Slezák, náš budoucí kytarista, zpěvák a frontman, mi to ukázal. Mé totálně křečovitě ohnuté prsty se snažil dát do podoby nějakého power akordu, říkal tomu „kyly“ nebo dvojhmaty. Zkoušel jsem brknout na struny a znělo to strašně. Vlastně nijak, struny, které hrát měly, nehrály, a ty co hrát neměly, drnčely. No děs. Ale ten pocit byl super, vůbec mi nevadilo, že to nezní.

Hraju na kytaru!!!

Fotili jsme se jak slavná kapela. Laco měl druhou kytaru, takže byli dva kytaristi a zpěvák a různě jsme se střídali. A bylo to tam, byla tam inspirace. Hluboký zážitek, přepisující u mě v hlavě asi dost věcí, ale ještě jsem to netušil. Ovšem do konce brigády jsem v tom měl jasno. Založíme kapelu, naučíme se hrát a bude to super. A uděláme ještě lepší fotky. Spoustu fotek.

Fotky pak Laco sám vyvolal, měl doma velmi slušnou fotokomoru. Teda koupelnu, co se proměňovala ve fotokomoru. Fotky donesl do školy a kolovaly mezi všemi spolužáky. Zvláštní bylo, že děvčata ze třídy si všimla spíš toho, že mi na jedné fotce, kdy jsem v záklonu a do objektivu se dívám vzhůru nohama, zatímco mě kluci drží za ruce, lezou z džínů slipy.

Někdy druhý den po focení na brigádě jsme si řekli, že fakt založíme kapelu. Tuňa bude jednoznačně kytarista, hrál na ni, a navíc měl doma elektrickou kytaru. Laco má za sebou osm let klavíru na LŠU (Lidová škola umění – dnes známe jako ZUŠ), takže klávesy, jasná věc. No a já ani Petr Špunda,